

Fenyvesi Orsolya

Barátném

Van nekem egy barátnőm, aki mindig tudja, mit mondjon nekem a halálról, és engedi, hogy gyakran felemlégessem. Állítja például, hogy én, ha majd találkozom vele, pofán vágom, és ellovaglok a naplementébe. Ez tetszik, mert tényleg nem tűröm a pimaszságot, ugyanakkor általában hirtelen és örökre leszek szerelmes. Ha panaszlom, hogy nem tudok másra gondolni, csak a halálra, barátnőm moziba hív, és megnézzük *A táncok fehérlését*, mert nagy vásznon az igazi. Halomra halnak körülöttünk, ő pedig kicsalogat a földből egy vakondot, hogy a bundájából játék vakondot készítsen nekem. Pocoknak nevezzük el. Talán mégsem kellett volna megölnünk szegényt, állapítjuk meg egy sötét téli délelőttön, amikor nem vagyunk kettesben. Fonnyadó falevelek vagyunk csupán, nyöszörgöm neki, szerencsés esetben ősszel lehullunk magunktól, annak rendje s módja szerint, hacsak nem jön valami hülyegyerek, aki poénból letép minket, folytatom a végtelenségig, és ő nem szakít félbe. Nem felemelő ez mégis?, kérdezi végül, és amikor azt felelem, engem inkább csak a szél emeljen fel, nem sértődik meg. De nem is szervezi le a szelet. Hisz Istenben, vagy ha nem is Istenben, de valami képlékeny mozgásban, ami összetart minket. És bármikor beszélhetek neki a halálról. Ő egyszer már megpillantotta messziről, és azt mondta, gyönyörű, csak lyukas a pofája, ami megnyugtat, mert én sem vagyok tökéletes. Egy párhuzamos univerzumban látta meg, ami pont ugyanolyan volt, mint a miénk, csak folyamatosan hánytunk benne. Ő maga nem alkuszik, nem fénylik, türelemmel kívár. Lábjegyzetben hivatkozik a napi történésekre. Remélem, sosem fogunk összeveszni, mert biztosan elsírnám magam. Mondom az én barátnőmnek, hogy tulajdonképpen csak arra vágyom, hogy egy világvégi kis kunyhóban nyugton élhessek kettesben egy örökkévaló lénnel, ő erre azt feleli, ez tulajdonképpen maga a halál, és nem kérdezi meg, hová teszem addig a gyereket. És soha, semmi pénzért nem mondaná, hogy carpe diem.

Figaro szaporodása

Az állatkertben végre fűlig ért a szája, úgy képzelem. A szurikátákat marokra fogdosta volna, alig bírta ki, hogy odaérjen az oroszlánokhoz, és még a hullóket is tisztességgel megcsodálta, csak a vízilónál habozott kissé. Cuki, határozta el magát végül. Hogy vágyott ezekre a pompás példányokra, a testükbe zárt kontinensekre, az időre, amit nagy, közös pofájukba nyelve együttesen felemésztettek! Amire senki nem emlékezhet, mert mi az ember élete a fajok girlandjához képest?

Hát persze, a táblák! Most, hogy kissé lehiggadt, elolvassa mindet. Hiszen az állatoknak előfordulása, elterjedése, védettsége van, no meg szaporodása, táplálkozása, és mindez a látomás része, nem árt az örökös ismétlés. De megrökönyödve tapasztalta, hogy a táblákon a fajok részletes ismertetése helyett mindössze annyit áll: Feri. Augustus. Muriel. Dalton. Tessék?! Körbejárt, de ugyanezt tapasztalta min-

den ketrecnél, terráriumnál, kifutónál... Ő sem sorolná tovább. Rádásul úgy tűnt, a látogatókat ez cseppet sem zavarja, mi több, boldogan mutogattak: nézd már, a kis Sarolt, de félénk! Oldamur, ne nyalogasd a bundád, inkább ide nézz!

A hányinger kerülgette. Egy Balázsban bolygó nincsen. Tizenkét Szilviának nincs előfordulása. Végül hívatta az igazgatót. Ő maga is igazgató volt egy másik intézményben. Az állatkerté sem játszott Istent, felelt a hívásra. Megjelent, és tájékoztatta a fatert, hogy márpedig ezeknek az élőlényeknek nincs elterjedése, nincsenek párzási szokásaik, még életmódjuk sincsen, helyette igenis nevük van, tessék elfogadni az úrnak, ezeknek az élőlényeknek élete van. Megszólíthatja őket, de semmiféle rendszernek nem részei. Jellemezni lehet őket, de minek. Inkább örüljön az úr, hogy megismerheti őket. Íme, Orsi. Lehetetlen volna ennél többet tudni róla, ugye?

A fater köpni-nyelni nem bírt. De ezután hazament, regisztrált a társkeresőn, és hamarosan rátalált Lizbethre. És azóta sem árulja el nekem, melyik állatnak mi a neve. Gondolom, elvárná, hogy odamenjek, és bemutatkozzak nekik. Újabban nem oszt meg velem semmit.

Mozdulatlan

A tenger állt, nem mozdult. De hasra másztak a fák, napra másztak a falak, lángra kaptak a roncsok, a kerítések kígyókat hadartak, elszivárogtak az utak, égre mentek a füvek, a szárnyas rovarok önkívületben rángatóztak, az emlősök orra vadul remegett, test nem alhatott tovább. A szárazföld egyetlen buzgó, színverte masszává vált, amihez képest a tenger álló, mozdulatlan. Reggel volt, a partról néztem. De én már annyira unom ezt az egészet, hogy azt el sem bírom mondani.

A küldönc

Vakon remegett a tó, mert az éjjel nem nőtt szeme. Aprócska tó, nem az a klasszikus fajta. Igazán könnyű volt kijárni a partjára, pláne tavasszal. Mentünk is, amint végre újra együtt voltunk. Végre újra együtt!

Először fel sem figyeltem a kutyára. Nyuszi rózsaszín parókáját odaadóan borzolta a szél. A gyerekek ötször körbefutották a tavat, szakadék nélkül, míg én megterítettem a Napnak. Udvarias, de mohó volt aznap. De mohó! Éveket szerencsére nem hoztunk magunkkal.

Sokan voltak kint rajtunk kívül is, és anya mindenkinek visszaköszönt. Annyi rossz történt velünk, áldás is lehetett tőle egy jónapot. De ma nem kellett küzdeni, aki meghalt, otthon maradhatott, aki elment, velünk jöhetett, ma fotóztuk a zöldet! És a kutyát is, aki a parton caplatott. Körbeszaglászta az ücsörgőket, a sétálók röpke nyomába eredt. Kitűnt, hogy feladata van. Időről időre besétált a tavat ölelő sűrű cserjésbe, majd az erdő felől bukkant fel ismét. Ezernyi lábnyom közül.

Amelyik családban kisgyerek van, ott előbb-utóbb persze említésre kerül egy tündér vagy egy boszorkány, de a gyerekek épp nem csüngtek. Fáradoztak valahol, és velük együtt fáradt a vakon remegő tó. És anya is olyan elégedetten bólogatott, mint akinek ma még nem üvöltöttek a fülébe. Ó, anya, nem is emlékeztél! Nyuszi kucorgott, és visszaráncolt rá a tó. Igazság tétetett.

De a kutya gyanús viselkedésére egyetlen magyarázat volt: egy titkos királyság megbízásából tevékenykedett. Ő az, aki a história rejtekébe meghívja az arra érdemeseket. És minket nem választott ki. Engem meg sem szaglászott, pedig én az életem árán is követtem volna. Akkor pedig nincs igazság, csak kiválasztottak vannak.

Pillangó, légyiszíves

Elrepült mellettem egy pillangó, és valahogy belém akadhatott, mert elkezdett vonsozni magával. Pillangó, hagyjál, légyiszíves, kérleltem, de valószínűleg nem hallott meg. Egy pillangóval mégsem üvöltözhetek! Egyik szárnya volt a Nap, másik a Hold. Órület! Átcikázott az éveken, mint fotópapíron a rengeteg. Nem láttam semmit sem. Lasszóval fogott be, mint a könnyelműeket.

Birodalmam

Hogy szerettem hadjáratokat vezetni azokon a jelekbe göngyölt földeken, ahol bányákba és szentélyekbe botlottam, és sosem álltam meg a tavak, tengerek partján! Egyetlen képen szerepeltek. Legjobban a várak homályát szerettem, ott ülepedtek le az olvasmányélményeim. És hogy van egy elkerített terület, ahol szárba szökkenhet egy vérszöktető erdő! Hatalmam kiterjedt a nemlétezőkre.

Aztán felnőttem, és egy darabig úgy tűnt, része vagyok a globális konfliktusoknak. Férjhez mentem, véget ért a hódítások kora. Nem mentem olyan helyre, ahol nem volt térerő, és nem beszélhettem volna bármikor az élőkkel. És csak az emberek éltek úgy, mint én. Minden odakint történt, és én baromira nem akartam befelé figyelni, noha lépten-nyomon erre kapacitáltak. A jógaoktató, a pszichológus, a barátnők, és persze a férjem, csak ő úgy fogalmazott, magammal foglalkozzak, őt hagyjam békén.

Hagytam magam. Aztán felfedeztem a húsomba ágyazódott várost a számban. Fehér várfalakkal, csipkézett tornyokkal, véres összecsapásokkal. Minden lelke martalékával. Egysejtű lények is nyüzsögnek ott, ábrándtalanok. Annyi csak az enyém, amit számba veszek, de ez a fogaim alkotta vár túléli halálom. Romjaimon is vakít majd ragyogón, dicsó civilizáció, szavaimat megőrli, táplálékomat történelemm avatja. Hát nem így épült a múltunk is, éhünk, levegőnk, szavaink testmelegében, de nélkülünk? Utólag is jelen.

Azóta igyekszem minél kevesebbet beszélni, mosolyogni. Csak így tudhatom biztonságban az enyémeiket, mert a lélekben már nem hiszek.

Szabad

Hirtelen kisütött a nap, és elfogott egy érzés, mintha akármelyik irányba léphetnék, mégse mozdultam. Álltam a lakás közepén, a szobák metszéspontjában, a fény átlói közt. Arra gondoltam, értem már, édes Istenem, hogy végig csak azt kívántad, maradjak nyugton, és lélegezzek. No és a sejtek? Azoknak szabad?

A doktor

Már a műtét elején felszisszent. Kérdeztem, van-e valami baj. Azt felelte, vérezzek nyugodtan. Hiába mondtam, hogy anyám hemoglobingyöngyöcskéből fűzött láncot a szívemhez, ő csak annyit mondott: csontvelő. És hogy mindenki meghal. De nem feltétlenül ma. Mit csinálok most, kérdezte. A hasamat simogatja?, mosolyogtam kedvesen. Egy szikével bökdösöm, nevetett. Kinyitott, és kinevetett. Nem baj, egyébként általában jól esik, ha kinevetnek, az olyan megnyugtató... Azt jelenti, rosszul tudok valamit, azt jelenti, van remény, hogy a dolgok máshogy vannak. De valamiért idegeskedett is, és ez már zavart, hiszen mindeközben mégiscsak bennem matatott. Ő meg látványosan idegeskedik? Semmi sem szent, erre gondoltam, és akkor kicsordult a könnyem. Valaki jobbról és balról is végigsimította az arcomat. Óvatosan, mit csinál?!, kiáltott fel. Valami baj van?, suttogtam, de kiderült, hogy csak a nadrágja lett véres tőlem. Sajnálom, súgtam. Nem kéne már leválnia az anyjáról?, kérdezte, és átvágta a tizediket is. Nem érdekelte a magyarázkodásom, nem hallgatott meg. Fogják le! Feszítsd! Tűnés innen, szégyelld magad! Mielőtt azonban végleg elkotródtam volna, mégis elővarázsolt belőlem valami egészen csodálatosat. Az a drága doktor! De nem adta ide azonnal.

Napocska

Egy nap arra keltem, hogy a Nap összezsugorodott. Tudtam én, hogy egyszer bekövetkezik, de nem gondoltam, hogy ilyen hamar! Ezután már nevezhettem napocskának, mint gyerekkoromban. Hogy akkor mi világított? Semmi, kurva sötét volt, de ki lehetett bírni, mindenki kibírta. A Nap meg jajgatott, fájt neki az összemenés, fájt neki az elmúlás, és egyre gyerekesebben viselkedett. Igazságot követelt, fényességet a saját fényessége helyett! Miközben én semmit nem láttam nélküle! Rikoltozott, mint aki nem látott még madarat.

Azzal rám maradt az egész, pedig végre igazán élhettem volna. Beletörődtem, nem volt más választásom, úgy döntöttem, hogy akkor világítani fogok, na jó, lehiggadok, és világítani fogok.

Holnaptól máshogy lesz

Végül mindannyian megkerültük a Földet. Egyesével róttuk le a tiszteletköröket, és nem maradt horizont megvágatlanul. Csak így nyerhettük el a mi Urunk bocsánatát, amiért láttuk, amit láttunk, mondtuk, amit mondtunk, és még hallottunk is. Nem kellett volna annyit okoskodni.

